

DAGBOEK VAN EEN STAD

Dagboek van een stad

Anton Vandaele

2026

Beefcake Publishing

Voorwoord

Beste lezer,

Dank dat je de tijd neemt om dit werk te lezen. Ik moet je iets bekennen: ik weet niet waarom ik dit schrijf. Die vraag hoop ik, samen met jou, onderweg te beantwoorden. Dit boek is geen poging tot roem of rijkdom—die heb ik niet nodig. Zoek ik erkenning? Verlangen? Misschien. Maar vandaag weet ik het niet. Uw advies zou mij van onschatbare waarde kunnen zijn.

Mijn naam is Gent. Wanneer ik geboren ben? Vraag het aan tien historici en je krijgt tien antwoorden. Mijn accent is ongrijpbaar. Mijn reputatie? Die van een koppige ziel. Mijn grootste vijand verandert met elk voetbalseizoen. Mijn verleden is oud en rijk, mijn toekomst onbeslist. Ik was en ben een vat vol tegenstrijdigheden.

Gastvrij, maar kieskeurig. Modern, maar trouw aan mijn geschiedenis. Stil en bedachtzaam, tot ik besluit om te feesten.

Ik ben een stad.

Ik zou je kunnen vertellen over boeren die zich schuilhielden voor Vikingen, over kerken die als kathedralen oprijzen, over keizers en opstandenen. Maar dit boek is geen geschiedenisles. Ik wil nadenken over de toekomst—mijn toekomst. Hoe ga ik om met

verandering? Kies ik voor de stroom, of weersta ik haar, zoals ik zo vaak heb gedaan? Die koppigheid leverde me roem op, rijkdom, de naam waarmee mijn inwoners zich nog altijd noemen maar ook lange, donkere winters.

Misschien ben jij op zoek naar antwoorden. Misschien ik ook. Laten we samen een wandeling maken.

Hoofdstuk 1

Twijfels

Het begon, zoals vele goede verhalen, op een zaterdagavond op café. Ik was van een koffie aan het genieten terwijl de regen buiten de enige bron van geluid was. Het zag ernaar uit dat ik hier nog lang ging zitten aangezien mijn gloeiende hekel van door de regen te wandelen ongeëvenaard is. De ober, mager met bruin haar, was een jonge student. Eerst herkende hij me niet. Hij zette de vierde koffie van de avond op tafel en vroeg of ik nog iets moest hebben. Pas toen ik hem recht aankeek besepte hij dat hij niet met een gewone klant zat.

“Eh...,” stamelde hij met een dik accent. “U bent...?”

“Goedenavond Gent is voldoende,” zei ik met een lichte glimlach.

“Goedenavond Gent,” antwoordde hij, duidelijk onzeker.

“Vanwaar ben jij afkomstig?” vroeg ik terwijl ik de koffielepel in mijn hand liet rusten.

“Eeklo,” zei de jongen, wat te snel en met een poging tot zelfverzekerdheid die hij niet voelde.

Ik trok een wenkbrauw op en leunde iets naar voren. “Eeklo, zeg je? Mijn oude rivaal.” Mijn stem bleef kalm maar de dreiging was onmiskenbaar. “Hebben ze je gestuurd als spion, of ben je hier gewoon om te kijken hoe wij onze koffie drinken?”

De jongen keek ongemakkelijk weg. “Nee, meneer Gent, ik—ik ben hier gewoon om te studeren. Informatica, met vrienden.”

Ik hield zijn blik nog een moment vast en brak toen in een brede glimlach. “Rustig maar, jongen. Het is een grapje. Maar als je ooit teruggaat naar Eeklo, doe haar dan de groeten van mij.”

De jongen lachte onhandig mee en draaide zich snel om. Terwijl hij mijn volgende koffie haalde, bleef ik achter met de stilte. Ik roerde gedachteloos in mijn kopje en staaarde naar de reflecties in het raam. Buiten vloeiden de straatlichten uit over de natte kas-seien, als herinneringen die zich uitrekken maar nergens heen gingen. Ooit vond ik dat mooi. Nu leek het betekenisloos.

Mijn gedachten begonnen af te dwalen, zoals ze dat de laatste tijd vaak deden. Hoe was ik hier terechtgekomen? Ooit was ik vol passie en leven, bruisend van energie en ambitie. Mensen kwamen van heinde en verre om mijn prachtige architectuur te bewonderen, mijn rijke geschiedenis te verkennen en mijn levendige cultuur te proeven. Maar dat leek zo ver weg. Ik daagde graven, koningen en keizers uit, en maakte van mijn straf een teken van trots.

Nu sta ik op een kruispunt — zonder richting, zonder referentiepunt.

Het is helaas ook niet de eerste keer dat ik hiermee worstel. Doorheen de geschiedenis heb ik regelmatig geprobeerd mezelf opnieuw uit te vinden. Van middeleeuws machtscentrum tot industriële puinhoop — ik heb alle gezichten gedragen. Maar wat ben ik eigenlijk nu? Een studentenstad? Een havenstad? Een progressief eiland? Een stad met hardnekkige ongelijkheid tussen de mensen die hier wonen? Welke dromen geef ik mijn bewoners nog?

Dit zijn niet het soort vragen die je onbeantwoord in je hoofd wilt hebben. Ik voelde me alsof ik in mijn eigen straten verdwaald was. Niet omdat ze veranderd waren, maar omdat ik dat was.

Ik dacht terug aan plaatsen waar ik ooit thuis kwam, steden die me begrepen zonder woorden. Eén in het bijzonder. Maar ik duwde de gedachte weg — sommige herinneringen zijn te warm om vast te houden zonder je eraan te branden.

Ik nam het boek dat naast mij lag weer op en begon doelloos door de pagina's te gaan. Het grote voordeel van een boek lezen, is dat mensen het aanvaardbaar vinden dat je met een frons op je voorhoofd zit en oogcontact met je omgeving weigert. Het aura van intellectualisme dat er dan ook bij komt, is niet het doel maar een extra die ik nooit geweigerd heb. Maar ik las niet één van de woorden die er stonden, hoe goed geschreven ze ook waren.

Ik liet mijn blik opnieuw naar buiten glijden. De regen viel niet langer in rechte lijnen, maar leek zich te verzamelen in kronkelende patronen op het glas. Het waren geen druppels meer, maar penseelstreken. Alsof iemand van buitenaf zachtjes aan mijn aandacht trok.

Een flits van licht schoof over de kasseien. Niet het harde wit van een koplamp, maar warm, bijna goud. Het bleef hangen op een manier die niet klopte met de straat die ik al mijn hele leven kende.

Ik knipperde.

Het licht bewoog niet weg.

Er was iets in dat patroon dat me raakte, diep en onverwacht — een herinnering die ik niet had opgeroepen, maar die mij vond.

De regen vervaagde.

De straat vervaagde.

Alleen dat licht bleef.

En toen, heel langzaam, begon het zich te vormen tot contouren die ik kende zoals je een geur kent uit je jeugd: vaag, maar onmiskenbaar.

Een smalle straat.

Een zachte helling.

Een muur die warm werd in de ochtendzon.

Mijn hart sloeg één keer hard.

En daar, precies op de grens tussen licht en schaduw, stond ze.

Firenze.

Ze stond daar, op dat punt waar licht en schaduw elkaar raakten.

Haar blik vond de mijne — kalm, onafwendbaar.

Mijn adem stokte, mijn hand trilde. De straat om me heen vervaagde. In het glas van het raam naast mij zag ik een steeg oplichten, haar steegje. Even was ik daar weer, voelde ik de warmte, de adem van de stad.

En voor ik het besepte, had ik mijn besluit genomen.

Ik moest terug.

Misschien wachtte zij nog steeds.

De eerste keer dat ik door de straten van Firenze wandelde, was alsof ik een betovering onderging. De zon scheen op de rivier die de stad doorkruiste, en elke reflectie leek een glimp te geven van de glorie die het eens was.

De stad ademde rondom ons. Handelaren riepen over marktkramen, klokken luidden, kleuren flitsten als gedachten. En toch voelde ik alleen haar aanwezigheid. Ze sprak niet, maar alles aan

haar vertelde verhalen: de lijnen van haar muren, de levendigheid van haar pleinen, de zachte chaos die orde werd door passie.

De mensen hier droegen haar als een melodie. De goudsmiden op de brug, de kunstenaars in hun ateliers, de kinderen die over de kasseien renden — ze waren geen decor, ze waren haar stem. Firenze leefde in hen, en zij leefden door haar.

De handelaren, die met hun verhalen en goederen de wereld naar deze plek brachten, waren bruggenbouwers tussen het verleden en de toekomst. Elk van hen bracht zulke wonderlijke verhalen terug, verhalen van een stad die je via een brug binnenging waarvan de kanten gevuld waren met goudsmiden.

De Medici, het machtige geslacht dat prominent aanwezig was in de geschiedenis van Firenze, zijn slechts één voorbeeld van hoe dromen omgevormd werden tot realiteit. Hun patronage van kunst en wetenschap heeft niet alleen de stad verrijkt, maar ook de wereld. Het was in deze context dat genialiteit kon bloeien: van Michelangelo tot Botticelli, hun werken zijn niet enkel creaties, ze zijn de belichaming van de geest van Firenze zelf. Ik kan me geen enkele stad voorstellen, misschien alleen Rome, die voorbij de muren van haar schoonheid en geschiedenis zo'n diepe indruk kan maken.

Nu vertrek ik opnieuw naar haar toe. Niet om de stenen te bewonderen, maar om te luisteren. Ik weet niet wie ik zal zijn als ik haar weer ontmoet.

Maar ik weet dat ik moet gaan.

Er is iets in haar stem dat mij roept.

En ik kan niet anders dan antwoorden.